KAPITOLA 2

Dospívání

O né první noci vyjcům utečeme. Utečeme jim i druhou noc. Následujícího rána přijdou znovu. Náš hřebec se otočí proti nim. Bojuje. Pak už se smečka přesune jinam.

„Rychlost je síla," řekne mi Hrom. „Nikdy nesmíš zůstat pozadu."

Od toho rána už nás smečka nechá na pokoji, ale já přesto nedokážu zapomenout na jejich pach, zuřivé vrčení ani smrtelný nářek jelena, kterého si vzali místo mě. Jelena, který nebyl dost rychlý.

Nesmíš zůstat pozadu. To je první myšlenka, která mi každý den prolétne hlavou. Dokonce i ve spánku poslouchám, zda mě maminka nevolá, abych ji následoval.

Většinu dní mě probouzí Bouřka.

„Jdeme!" křikne na mě. „Poběž za mnou!"

Zvedne se oblak prachu a je pryč, já uháním za ní. Společně pak zkoumáme břehy každého potůčku, tůně a jezírka rozlehlého mokřadu, který tvoří naše napajedlo. Brouzdáme se mělčinami a plašíme ptáky, kteří v nich loví ryby. Vznesou se k obloze a mávají přitom dlouhými černo-bílými perutěmi.

„Koukej, támhle!" křikne Bouřka a vyžene z úkrytu drobného rychlonohého tvorečka. „A koukni na tohle!"

